

TOSITARINOITA
ELÄMÄNI
VARRELT A

ARI ROCKLIN

Tositarinoita elämäni varrelta

Ari J. Rocklin

Alkuperäinen Xross Cultures
ISBN 978-0-9866859-3-4

Suomennos Leevi Myyrä, Terttu Karhinen
& Airi Tomminen

Digi versiot Suomeksi sekä Englanniksi
www.arirocklin.com/books

Cover design by:
Every Good Work
everygoodwork.fi

Kirjoittaja on siirtolaissuomalainen, Karjalan evakoiden lapsi, joka vietti lapsuutensa Kymijoen rannalla, isovanhempien maatilalla. Nuoruusvuodet olivat Ruotsissa, josta Kanadaan teini-ikäisenä. Hän asuu vaimonsa kanssa Tyyneen meren saarella.

SISÄLTÖ

- 3. Kirjan esittely - Miksi tällainen kirja?
- 4. Montreal Olympiad - Maailma takapihällämme
- 8. Erien rannoilla - Pankkiiri teki järkeväen ratkaisun
- 12. Maantie halki Kanadan - Lupauksen sateenkaari
- 16. Porcupine - Viisaan naisen elämänopetukset
- 20. Fan Tan Alley - Taivaan portilla koputtamassa
- 25. Varanasi Intia - Iloa Ganges-joella
- 29. Kathmandu Nepal - PLO terroristin matka
- 35. Taichung City - Polkupyörämme takavarakoitiin
- 40. Vancouver Island - Jehovan todistajasta ateistiksi
- 43. Casablanca Marokko - Nainen junassa
- 47. Oulu Finland - Romani Suomessa
- 50. Göteborg - Kafé Smyrna - Muhamedin ilta
- 54. Viimeinen luku - Tärkein luku, minkä koskaan olet lukenut
- 56. Pelastusrengas sinulle
- 58. Epilogi - Näen hänet unissani

ESITTELY - Miksi tällainen kirja

Ehkä olemme juuri tavanneet, emmekä..... koskaan enää tapaa, tai kenties löysit tämän kirjan vahingossa. Jos sait sen ystävältä, se tarkoittaa, että olet hänelle tärkeä henkilö. Mikä tahansa syy, olen iloinen, että meille tuli tilaisuus tavata tämän kirjan kautta.

Matkoillani 55 eri maassa olen tavannut paljon mielenkiintoisia ihmisiä - joitakin vain hetken, toisia muutaman päivän, ja niitä, joista on tullut ystäviä koko elämän ajaksi. Tämä kirja on kirjoitettu heistä, joita tapasin vain ohimenevästi. Ole hyvä, ota tunti tai silleen ja lue tämä pikkukirja. Opit paikoista, ihmisistä ja tavoista, ja siitä kuinka me kaikki voimme puhua tarpeistamme.

Matkusta yhdessä minun kanssani. Tapaa ihmisiä ja kuule heidän tarinoitaan. He ovat juutalaisia, muslimeja, buddhalaisia, hinduja ja ateisteja. Me täällä länsimaissa olemme unohtaneet tarinoiden kertomisen taiteen, kun taas monin paikoin maailmassa tämä taide on kunniaa. Voit mahdollisesti tulevaisuudessa, vaikka kiittää minua, että kerroin sinulle näitä tarinoitani.

Henkilöiden nimet on muutettu, mutta kaikki muu on tosiasiaa.

Montréal 1976

1.

Montreal Olympiad Maailma meidän takapihallemme

”Ambassador in Mission” jäsenenä (AIM lyhyesti) me vietimme koko 1976 kesäolympialaisten ajan kaduilla Montrealissa, joka on tosi maailmanluokan kanadalainen kaupunki. Meitä tuli koolle 300 henkilöä kautta maan. Meidät jaettiin tiimeihin ja meille annettiin eri tehtäviä, mutta kaikilla oli sama päämäärä: toivottaa maailman kansat tervetulleeksi meidän takapihallemme.

Aamuisin vietimme aikaa pienenä ryhmänä oppimassa ja koulutuksessa, iltapäivinä ja iltaisin olimme olympia-alueella. Tuhannet kuulivat evankeliumin sanoman ensimmäistä kertaa elämässään, ja monet menivät kotimaihinsa uuden näyn kanssa.

Tapasin silloin erään, joka muuttaisi koko elämäni.

Tiimimme oli majoitettuna koululle, missä oli graniittilattiat, ja meillä oli vain makuupussit,

ei patjoja. Valmistautumisen ekapäivänä oli ohjelmassa mennä uimaan neljältä iltapäivällä. Menin hakemaan pyyhkeen ja uimavarusteet.

Tätä uimista en halunnut jättää väliin, sillä Montrealissa on kuumaa ja kosteaa kesällä. Uiminen on hieno tapa päästä viilentymään. Samalla siellä voi oppia tuntemaan joitakin tiimin jäseniä.

Mutta niin ei ollut tarkoitettu. Kun tulin koulun ovelle pyyhe kaulalle heitettynä, oli epätavallisen hiljaista. Kaikki olivat jo lähteneet. Ihmetellen menin ja istahdin koulun kivirapuille. En ollut huomannut, että joku nainen istuu sisäänkäynnin toisella puolella.

Hän sanoi: ”Tule tänne, minulla on jotain kerrottavaa.” Hän esitti nimekseen Nechama, Messiaaninen juutalainen. ”Etkö haluaisi tietää, mitä Jumalalla on sinulle sanottavaa, ”hän kysyi.

Joo, joo, ajattelin. Nechama ei oikein ollut mielissään pahastuneesta mielentilastani. ”Annahan kun kerron sinulle jotain elämästäsi,” hän sanoi. Koska en ollut kuitenkaan mihinkään menossa, istuin ja jäin kuuntelemaan.

Nechama alkoi kertoa elämästäni, tietäen syvällisesti sellaista, mitä mahdollisesti kukaan muu ei tiennyt. Pian hän saikin jakamattoman huomioni. Kun hän pani kokoon tähän asteisen elämäntarinani pääkohdat, tiesin, että tämä nainen puhui sellaista, minkä vain Jumala ja minä tiesimme. Olin sanaton, mutta samalla tiesin, että tämä ei ollut mikään sattuman tapahtuma elämässäni.

Kun hän lopetti, olin hämmästynyt hänen esityksensä tarkkuudesta. Siinä oli koko elämäni tähän hetkeen saakka. Nechama istui siinä iso hymy kauniilla juutalaisilla kasvoillaan. Hän sanoi, että minun sukupuussani on juutalaista verta. Kesti monta vuotta ennen kuin tutkimme perheemme sukutietoja, ja saimme tietää, että hän oli ehdottomasti oikeassa.

Noustessani ylös lähteäkseni, hän sanoi: ”Istu alas, etkö haluaisi tietää, mitä Jumala on suunnitellut sinua varten?” Sitten hän jatkoi kertomusta, jossa oli tapahtumia sekä iloisia että kauhistuttavia.

Olisin ollut pelon vallassa, ellei hän olisi lopuksi maininnut: ”Ja kaikessa tässä ole varma, että kaikki on Jumalan kontrollissa, Hän siunaa sinua joka askeleella, ja jokainen, joka nousee sinua vastaan, ei menesty.”

Siitä on monia vuosia, kun tapasin Nechaman. Aika on todistanut, että hänen ennustuksensa olivat ehdottomasti oikeita - kuten se onnettomuuskin, jonka olisi pitänyt päättää elämäni.

Annapa minun kertoa tuo tarina sinulle.

Olin ajamassa työhön sinä aamuna kuten tavallisesti, enkä ollenkaan nähnyt toisen auton tulevan. Sen ajuri oli myöhässä koulusta ja ajatteli, että hän pääsee risteyksestä ennen minua. Hän ei päässyt.

Seuraava ajatus, josta tiesin, oli että makasin maassa ja veri pulppusi pään haavasta. Yhtäkkiä näin itseni puitten latvojen tasolta. Näin ihmisten rientävän minua auttamaan. Ajattelin perheeni jäseniä, joille minulla ei ollut mahdollisuutta sanoa hyvästi. Surun aalto pyyhkäisi ylitseni.

Sitten menin tunneliin. *Miljoona mailia tunnissa* ei tarkasti kuvaisi sitä vauhtia, jota matkustin. Pian tulin vihreälle nurmikummulle. Muutaman mailin päässä oli varsinainen kauneuden kaupunki. Siellä minun edessäni seisoi ystävä, joka oli kuollut aikaisemmin sinä vuonna. Hän näytti kauniilta ja säteilevältä pukeutuneena väljään viittaan. Vaalea tukka laskeutui vapaasti hartioille. Hänen suunsa ei liikkunut, kun hän puhui minulle. Silti hän sanoi minulle: ”Ei ole vielä aikasi tulla tänne. Ole hyvä ja kerro minun äidilleni, että lopettaa suremisen, sillä minä olen onnellinen täällä.”

Alempana olevasta kaupungista ilmestyi valoon pukeutunut Mies. Hän oli niin säteilevä, että minun piti katsoa vasemmalle välttääkseni sitä voimakasta hohdetta. Rakkaus näytti kuin virtaavan hänestä leviten sitten hänen läsnäolostaan kaikkialle.

Hän puhui pehmeästi ja arvovallalla: ”Minä rakastan sinua hyvin paljon, sinulla on vielä työtä tehtävänä, ei ole vielä sinun aikasi tulla tänne.”

En halunnut lähteä siitä rauhallisesta paikasta, mutta ensin hitaasti, sitten valon nopeudella lähdin saman pimeän tunnelin kautta takaisin sinne mistä olin tullut. Heräsin siihen, kun ihmiset katsoivat minua kauhuissaan.

Ensiapu huoneessa johtava hoitaja sanoi: ”Sinun pitäisi olla kuollut!” Minä halusin sanoa, että minä olinkin, mutta en pystynyt puhumaan.

Nechaman profeetallinen sana elämästäni antoi minulle kohteen. Lähellä-kuolemaa kokemus antoi näyn kiireestä ja täydellisen pelottomuuden ikuisuuden suhteen. Se antoi minulle ensikäden tiedon taivaasta, voimakkaan halun kertoa ikuisuuden toivosta. Minä puhun siitä, mitä olen nähnyt ja kuullut.

Tämä kirja on osa siitä kiireestä.

2.

Erien järven rannoilla Pankkiiri tekee järkevän ratkaisun

Arthur oli itseoppinut mies. Hän oli päässyt pitkälle jääkiekkopelaajana, ja voittanut stipendin arvovaltaiseen yliopistoon pelatessaan heidän joukkueessaan. Hänen talenttinsa tunnustettiin laajalti, jopa suuren liigan talenttiedustelija tuli katsomaan hänen pelaamistaan. Tämä tiedustelija oli innoissaan ja vakuutti hänelle, että tämä koeesiintyminen ilmaisi, että tämä tulisi olemaan hänen tiensä.

Arthurin isä oli yllättäen kuollut äskettäin. Hänen toiveensa jääkiekko urasta kuoli isän mukana, isä oli ollut hänen uskollinen valmentajansa koko elämän ajan.

Arthurilla oli monia rakkaita muistoja siitä, miten hän jo ennen teini-ikää nousi aamulla neljän aikaan harjoittelemaan jäälle isän seisoessa sivulla aina hänen suurimpana kannustajanaan.

Hän jätti pois jääkiekko toiveensa ja alkoi suunnistaa kohti pankkialaa, ensin lainavirkailijaksi ja sitten pankinjohtajaksi.

Minä taas kuvittelin, että olin tuleva tennispelaaja, olin noussut ylöspäin pikkuturnauksista kohti koko kaupungin turnauksiin. Yllättäen tapasin Arthurin ensikerran tenniskentällä. Me päätimme pelata pelin, mutta se oli täysin nöyryyttävä kokemus minulle, sillä hävisin totaalisesti tälle melkein-ammattilaiselle hockey pelaajalle. Puolustukseksi minulle, hänellä oli elämän pituinen käsi- ja silmä toiminta hockey pelaamisen jäljeltä, minä taas olin aloittanut tenniksen peluun 20-vuotiaana.

Menimme matsin jälkeen kahville, ja siitä alkoi hieno ystävyysseuramme.

Teimme matkoja yhdessä, ja opetin hänelle purjehtimisen hienouksia, ja hän opetti minulle finanssiasioita, joista hän tiesi paljon enemmän kuin minä, olihan hän opiskellut vuosia bisnestä ja korkean tason finanssiasioita.

Emme voineet tietenkään välttyä uskonkysymyksiltä ajellessamme pitkiä matkoja yhdessä. Hän oli kiinnostunut, mutta ei voinut nähdä, että kristittyinä olemisella olisi hänelle mitään arvoa. Se kuuluisi vain heikoille ja vanhoille, ei vahvoille urheilijoille ja älykkäille kuten hän.

Arthur lähti kanssani kirkkoon, enimmäkseen uteliaisuudesta ja mahdollisesti uusista ystävyyksistä, joita siellä syntyisi. Hän myönsi, että kirkko on arvokas hänelle, mutta vain sosiaalisen tapaamisen paikkana, ja siellä saa kuunnella hyvää laulua, josta hän suuresti nautti.

Arthurin toinen hyvä ystävä, Jake, oli entinen uskovainen, joka nyt vastusti kiivaasti kaikkea, millä oli tekemistä uskonasioiden kanssa. Me kolme muodostimme aika mielenkiintoisen ryhmän, mielipiteet olivat äärimmäisiä laidasta laitaan. Nyt Arthur oli joutunut kahden äärimmäisen väliin. Tämä asetti hänet kiusalliseen tilanteeseen, hän joutui yhtenänsä puolustamaan jompaa kumpaa meistä.

Tämä kahden äärimmäisen järkeileminen alkoi hitaasti muuttaa hänen omaa asemaansa. Hän vietti enemmän ja enemmän aikaansa pohtien missä hän seisoi tämän kaiken keskellä?

Kaikki me kolme olimme mukana pitkän viikonlopun tapahtumassa, johon sadat ihmiset olivat kokoontuneet keskikesän juhlaan. Meillä oli hieno aika siellä, tapasimme uusia ihmisiä, oli hyvää ruokaa, katselimme urheilutapahtumia ja olimme konsertissa. Konsertin jälkeen Arthur kohtasi nuoren naisen nimeltä Cindy ja jäi puhelemaan hänen kanssaan. He päätyivät juttelemaan myöhään iltaan saakka.

Jake ja minä yritimme saada hänet lopettamaan keskustelut sillä, halusimme jo lähteä, nukkumaan.

Motellissa Jake kysyi Arthurilta, mikä oli niin erikoista Cindyssä, että hän puhui niin pitkään hänen kanssaan? Arthur sanoi, että hän oli niin älykäs, mielenkiintoinen ja oikein hieno persoona, oli mieluista olla hänen kanssaan. Seuraavana iltana loppuaterian jälkeen Jake pyysi Cindyä kävelyille kanssaan. Se oli yksi niistä päätöksen hetkistä, joissa syntyy jotakin edeltä suunnittelematonta, he aloittivat seurustelun sinä iltana.

Kun palasimme kotiin, Arthur kertoi minulle, että hän oli ajatellut paljon uskonasiaa, ja oli päätenyt siihen, että on järjetöntä olla hyväksymättä sitä, minkä Jeesus tarjoaa. Jos se, mitä Jeesus sanoi, on totta, kukaan ihminen ei voi vakavasti katsoa mitä Hän tarjoaa (ilmaiseksi), ja jättää sen hyväksymättä.

Sinä iltana alkoi Arthurin matka Jeesuksen kanssa.

Mitä tapahtui Jakelle ja Cindylle?

Kuultuaan, että heidän ystävästään Arthurista oli tullut Jeesuksen seuraaja, he myöskin päättivät antaa elämänsä Jeesukselle. Ja he menivät naimisiin lyhyen ajan päästä.

Ja näin loppuu tarinani pankkiiri Arthurista ja hänen ystävistään.

3.

Trans-Canada Highway Maantie halki Kanadan, idästä länteen

Lupauksen sateenkaari

Minun piti ajaa halki Kanadan liittyäkseni kalastuskauden ajaksi lohenkalastuslaivastoon Tofinossa, Brittiläisessä Kolumbiassa. Koska en erikoisesti pitänyt ajatuksesta ajaa pitkää ja yksinäistä matkaa, panin ilmoituksen paikalliseen lehteen löytääkseni jonkun, joka osallistuisi bensakuluihin ja ajamiseen.

Michelle, oikea juppi, vastasi ilmoitukseen, ja pian olin hänen vanhempiansa kotona hakemassa häntä mukaani 4000- kilometrin matkalle. Hänellä oli käyttämätöntä loma-aikaa, ja hän halusi nähdä tämän maan autolla ajaen.

Kun sitten ajoimme tuntikaupalla läpi Kanadan kulkevaa kiitotietä ja kerroimme toisillemme omat stoorimme, kävi ilmi, että olimme totaalaisesti toistemme vastakohtia vähän joka asiassa.

Kun otimme puheeksi uskon, ei ollut yllätys, että meillä ei ollut siinäkään mitään yhteistä.

Michelle yritti järkeillä, että siinä mitä näemme, on kaikki mitä on olemassa. Kun me kuolemme, kaikki loppuu siihen. Ei ole väliä, mitä teet elämäsi aikana, eli nauti ja hanki kaikki lelut ennen kuin kuolet. Se joka kuolee kaikki lelut saaneena, ei välttämättä voita, mutta ainakin hänellä on ollut hyvä aika.

Pyysin lupaa kertoa hänelle uskostani ja uskomisesta. Michelle vastasi, että onhan nyt pitkä ajo, joten anna tulla ja tee parhaasi.

Koska aika oli minun puolellani, päätin tehdä siitä parhaan ja perusteellisemman kertomuksen, mitä koskaan olen esittänyt. Aloitin Ensimmäisestä Mooseksen kirjasta ja päätin Ilmestyskirjaan, monia kertomuksia niiden välissä. Tunnit kuluivat ja minun kertomukseni jatkui. Michelle kuunteli ilman kommentteja. Pysähdyimme vain ottamaan bensaa, ruokaa ja rentouttamaan jalkoja.

Juuri kun saavuimme Kalliovuorten juurelle, tarinoimiseni päättyi. Kysyin häneltä, mitä hän ajatteli minun melko pitkästä eepoksestani? OK, hän sanoi: ”Olen kuunnellut huolellisesti ja jopa tarkistanut Raamatun paikkoja, joita olet maininnut, mutta et ole saanut minua vakuuttuneeksi. Osoita minulle edes yksi näyttö siitä, että Raamattu on totta, jotain kouriintuntuva, mistä voin pitää kiinni.”

Tuli pitkä hiljaisuus, yrittäessäni löytää jotain, mutta mitään ei tullut mieleeni. Olin päästellyt kaikki argumenttini eikä ollut enää mitään tarjottavaa. Silloin Jumala otti asian hoitoonsa.

Kun menimme vuoria kohti, olimme haltioissamme niiden kauneudesta. Tämä oli meille molemmille ensimmäinen kerta, kun ajelimme näitä seutuja. Ei enää seremonioita, vaan juoda hänen kättensä töiden majesteettiutta.

Joku sanoi kerran, että jos Jumala voi luoda jotakin niin kaunista kuin Kalliovuoret kuudessa päivässä, kuvittele vain, minkälainen on taivas, jota Hän on valmistellut tuhannet vuodet.

Laskeuduimme vihreään laaksoon, joka kylpi auringossa. Pohjalla virtasi kiemurteleva joki. Enteelliset pilvet purjehtivat meitä vastaan, ja samassa vettä kaatui päällemme kuin joku olisi avannut taivaan tulvaportit. Kaikki liikenne pysähtyi ja näkyvyys putosi muutamaan metriin. Siihen loppuivat laakson näkymät, tuuli ja sade pakottivat meidät pysähtymään tien reunaan. Kosteassa autossa oli hiljaista. Emme voineet nähdä mitään muuta kuin vettä tuulilasissa.

Tuuli keikutti autoa kuin leikkikalua. Olimme ihan typeryneitä luonnon voimasta ja ihmisen mitättömyydestä.

Sitten, yhtä nopeasti kuin sade oli alkanut, kaikki oli ohi. Autojono lähti jälleen liikkumaan ja aurinko tuli mustien pilvien lomasta esiin. Kurvasimme mutkan ympäri, ja liikenne edessä oli jälleen pysähtynyt. Ajoimme sivuun ja ihmettelimme, mitä nyt on tapahtunut, kun ihmiset tulivat ulos autoistaan.

Lupausten sateenkaari

Ihmiset osoittelivat sormillaan alas laaksoon. Ja siellä se oli: Jumalan käsikirjoitus taivaalla, kaunein sateenkaari mitä olin koskaan nähnyt. Ajattelimme, että se on niin lähellä, että sitä voisi kädellä koskettaa. Sadat ihmiset seisoivat hiljaa ihaillen Mestarin luomia värejä. Joillakin oli kyyneleitä silmissä, toiset ottivat valokuvia. Aika pysähtyi.

Mikään liikenne ei liikkunut.

Kun palasimme autoon, tuli pitkä hiljaisuus, kun heijastelimme kummatkin sitä mitä olimme nähneet.

Michelle! Siinä oli sinulle se merkki! Jumala lupasi Nooalle, ettei Hän koskaan tuhoaisi ihmiskuntaa vesitulvalla, ja merkkinä siitä olisi sateenkaari taivaalla.

”Onko se todella Raamatussa?” hän kysyi. Minä vastasin: ”Kyllä, ole hyvä ja etsi se ylös ja lue minulle.”

Kun me lopulta rullasimme Vancouveriin väsyneinä ja kovasti suihkun tarpeessa, se oli todella matkan päätös meille. Sanoimme hyvästit toivotellen hyvää toisillemme, vaihdoimme osoitteita ja lupasimme lähettää postikortteja.

Muutama viikko sen jälkeen laiva, jossa työskentelin, tuli satamaan. Lujalla maaperällä kulkeminen oli epävarmaa, monen merellä vietetyn viikon jälkeen. Postia oli tullut paikalliseen postitoimistoon. Niin paljon postia, ja niiden joukossa oikein pitkä kirje Michelleltä.

Kun oltiin taas merellä, avasin sen ja mietin, mikä olisi mahdollisesti niin tärkeää, että piti kirjoittaa sellainen eepos.

Kuusi arkkia kirjoitusta molemmin puolin voitaisiin panna muutamaan lauseeseen: ”Kun sinä jätit minut pois, tyttökaverini haki minut ja alkoi innoissaan kertoa, kuinka hän oli päättänyt lähteä seuraamaan Jeesusta. Se oli jatkoa sinun tarinallesi. Olin hämmästynyt ja ymmärsin, että Jumala yritti saavuttaa minut. Muutama päivä sen jälkeen minä myös otin Hänet vastaan Vapahtajanani.”

Niin, kyneleitten virratessa suolaisilta poskiltani, sinisellä valtamerellä, lähellä Tofinoa, ylistys huulillani päättyi tämä Michellen tarina.

4.

South Porcupine - Ontario Viisaan naisen opetukset

South Porcupine. Kun kuulee tuon nimen, ensimmäisenä tulee mieleen, missä on sitten North Porcupine?

Porcupine-järven pohjoispuolella on paikka, jota yksinkertaisesti nimitetään Porcupine, niinpä alue järven eteläpuolella on, niin kuin arvasit, South Porcupine.

Mikä ihme maailmassa panisi ketään muuttamaan sellaiseen paikkaan? Ammatti lohikalastuksen sesonki länsirannikolla oli ohi, ja meille kerrottiin, että kultakaivoksissa olisi paljon töitä ja hyvä palkka.

Odotellessani kaivosfirmasta tulevaa kutsua, näin ilmoituksen muutaman viikon työpaikasta

Austin Airways'ssa. Se oli siihen aikaan vanhin lentoyhtiö Kanadassa. Työ oli inventaarion laskemista verotusta varten. Kun laskin muttereita ja pultteja, en voinut olla huomaamatta lentokoneiden nousuja ja laskuja, ne kuljettivat tavaraa sekä matkustajia. Reittikartoista luin paikkojen nimiä, joita monet eivät edes pysty lausumaan: Attawapiskat, Kashechewan, Pangnirtung, Kuujjuarapik jne. Lentopalvelijan paikkaa tarjottiin, ja hyppäsin tilaisuuteen nähdäkseni Kanadan laajan pohjoisen, ja *tosin* pohjoisen Inuit ihmiset ja pysyvät jäävirrat. Kuinka opettavaista ja mielenkiintoista se olikaan nähdä ensikäden tietona, kuinka Kanadan alkuasukkaat, (First Nations) ihmiset elivät. Monet heistä tulivat elinikäisiksi ystäviksi.

Lentopalvelijan koulutuksen aikana kuuntelimme ääninauhoja lentäjien viimeisistä hetkistä. Oli karmeaa kuunnella heidän keskusteluitansa, kun he taistelivat pitääksensä lentokoneen kontrollissa, vaikka tiesivät että loppu on tulossa. Kuuntelin jännittyneenä, toivoen että he jotenkin saisivat tilanteen pelastettua. Viimeiseen sekuntiin asti, he yrittivät. Sitten tuli viimeinen ääni nauhalta, kunnes se katkesi lentokoneen syöksytyä maahan. Pilotin viimeinen sana oli yleensä kirosana. Ajattelin silloin kuinka tärkeää viimeiset sekunnit ovat ennen kuolemaa. Siitä vielä lisää viimeisessä luvussa.

Pidin työstäni mutta en erikoisesti pitkistä kylmistä talvista ja mustien kärpästen ja hyttysten valloittamista lyhyistä kesistä. Ikävöin myös Tyyneen meren rantamaisemia ilman hyttysiä.

Joku kertoi minulle, että sairaalassa oli syöpää sairastava eläkeläinen nainen.

Hän puhui minun nuoruudessani opittua kieltä. Ajattelin että voisin hänen kanssaan käyttää tätä kieltä, jota hyvin harvoin sain harjoitella.

Joka päivä töitten jälkeen pysähdyin katsomaan Götaa. Hän kertoi minulle elämänsä tarinan kohtaloiden hämmästyttävistä kiemuroista. Tästä tuli minun päivieni suosittu osa, vaikka muuten sairaala oli mielestäni epämukava ja vaikea paikka, erikoisesti silloin kun joku lähellä oleva on kuolemassa.

Kuitenkin, Göta Maria Linnea ei ollut valmis kuolemaan, vaan käveli kotiin pitkän sairaalassa vietetyn ajan jälkeen. Hän toipui tohtorien hämmästykseksi ja iloksi.

Meidän ystävyttemme jatkui, monet kahvit juotiin, keskustellessamme vaikka mistä ja kaikesta auringon alla. Hänen miehensä, karhumainen kaivosmies, kuunteli meitä lukien samalla lehtiään. Göta oli täynnä elämän viisauksia, usein käyttäen sananlaskuja antamaan eloa yhdessäolomme: ”Ripusta aina vaatteesi naulakkoon ripustimen koukku komeron perää kohti. Tulipalon sattuessa - sinä voit helposti ottaa kaikki vaatteesi mukaan nopeasti.” Hän varmisti aina, että hänen opetuksensa oli mennyt perille. Nautin suuresti hänen elämäviisauksistaan, sanoinnoista ja oivalluksista. Se oli mieluista aikaa, josta opin paljon.

Mutta oli yksi alue, mikä oli suljettu pois keskustelusta: Uskonasiat, sitä ei sallittu. Göta sanoi jo heti ensitapaamisessa, että hengellisistä asioista ei sitten koskaan puhuta.

Jopa muutaman vuoden ajan tämä aihe pysyi tiukasti pois kuvioista. Tietenkin se ihmetytti minua. Jos minulla olisi sairaus, joka voi viedä elämäni ennen aikojaan, varmasti minun pitäisi panna etusijalle valmistautuminen ikuisuutta varten.

Hänen rakkautensa ulkoiluun, uskomaton intonsa jokapäiväiseen elämään, hänen runsas

rakkautensa lähimmäisiä kohtaan, hänen huolehtimisensa miehestään ja ystävistään, oli jotain mitä ihannoin ja arvostin. Pidin itseäni siunattuna, kun minulla oli sellainen ystävä.

Mutta miksi minä en voinut kertoa omasta sisäisestä itsestäni? Tämä oli ainainen taakka minulla, kun ajelin taas kerran pois hauskaista tapaamisesta.

Tuli sitten aika sanoa hyvästit, sillä kalastusaika alkoi jälleen tuhansien mailien päässä länsirannikolla. Tässä kyyneleitten hetkessä tuntui siltäkin, että emme enää tapaisi, silti uskon aihe jäi tabuksi.

Uutiset tulivat niin kuin pahat uutiset usein tulevat, rajusti ja välittämättä kivusta, minkä ne tuovat; Göta oli kuollut, syöpä oli palannut rajusti uudelleen. Ei enää miellyttäviä iltapäivän juttuhetkiä hänen lämpimässä ja kutsuvassa keittiössään. Göta oli mennyt.

Kaikkein pahinta, hän oli kuollut tietämättä elämän alkuunpanijasta, hänen kohtalonsa sinetöi ikuisuuden. Kuinka tässä näin kävi? Olisiko ollut jotain, mitä minä olisin voinut tehdä tai sanoa? Tämä ajatus pitäisi minua valveilla öisin pitkän aikaa.

Vuodet kuluivat, kunnes eräänä päivänä ystävä pohjoisesta tuli ja kertoi jotain, minkä arveli, että minun pitäisi kuulla, koska olin ollut niin hyvä ystävä Götan kanssa.

Vähän ennen Götan kuolemaa hän oli poikennut hänen talossaan katsomassa kuinka hän voi. Sen käynnin lopussa, jo ollessaan takkia päälle laittamassa (ei epäilystä, se oli ripustettu oikein, valmiina tulipaloa varten), hän kääntyi ja kysyi: ”Göta, ottaisitko Jeesuksen vastaan Pelastajanasi juuri nyt?”

Niinpä siellä kylmässä, South Porcupinen kaupungissa, talossa, jossa kaikki oli tarkasti paikoillaan, minun rakas ystäväni, Göta Maria Linnea muutti kuolemasta iankaikkiseen elämään.

5.

**Fan Tan Alley - Vancouverin saarella
Taivaan portilla kolkuttamassa.**

Fan Tan Alley. Kyllä, todellakin on olemassa sen niminen kuja. Se on noin pari metriä leveä Kiinankaupungin korttelin kuja, jonka molemmissa päissä on lukitut rautaportit. Sillä on kyseenalainen menneisyys, oopiumin ja muiden laittomien aineiden vuoksi, vuosisatojen aikoina.

Olin uusi tässä kaupungissa ja asuin teltassa etsiessäni vuokrahuonetta. Kun laittelin

ilmoitustaululle viestiä, löytääkseni vuokra-asunnon, joku mies katseli minua. ”Voit ottaa ilmoituksesi pois,” hän sanoi. ”Minulla on vuokrapaikka sinulle ateljeissani, olen taiteilija, ja ylimääräiselle tulolle olisi todellakin käyttöä.

Osoite oli 23 ½ Fan Tan Alley. Mikä paikka se olikaan? Ei ollut lämmitystä, ei lämmintä vettä, ei suihkua eikä keittovehkeitä, hyvin vähän mitään yksityisyyttä, mutta tunnelmaa oli enemmän kuin epämukavuuksia.

Sitä paitsi tämä oli kiinalainen kaupunginosa, ja kuka nyt haluaisi keittää ruokaa, kun ihanat tuoksut tulvivat kiinalaisista ravintoloista avoimen kattoikkunan kautta vuoteeni yläpuolelta. Poikamiehen paratiisi. Lähellä oli yleinen uimahalli ja sauna. Tämä tulisi olemaan vuosi kiinalaisella ruualla, enkä silloin tiennyt, että lyhyiden kuuden vuoden jälkeen olisin naimisissa ja lasten kanssa asuisimme Kiinassa. (Mutta siitä kerrotaan toisessa luvussa.)

Tulin pian ystäväksi taiteilijan ja hänen perheensä kanssa. Heidän nuori poikansa, Mike, tuli minulle herätyskelloksi ja kävi usein luonani. Hänen ateistivanhempansa komensivat, että en koskaan saa puhua uskostani heille, enkä myös saisi kertoa heidän pojalleen Jeesuksesta.

Ihmettelin sellaista vaatimusta, mutta ei minulla ollut mitään vaikeuksia totella heidän toivomustaan.

Opin tietämään, minkälaista on olla taiteilija, jolla on näky. Se on elämää tietämättömien asioiden kanssa, juhlaa tai nälänhätää taiteen myymisessä ja menestystä tai epäonnistumista taidenäyttelyssä.

Mikellä oli syntymästään saakka vaikea ja näkyvä ihovaiva mitä he nimittivät krokotiilin nahkataudiksi. Vaiva oli niin sietämätön, että kylvyssä ollessaan hän huusi tuskasta. Tohtorit eivät antaneet toivoa paranemisesta, sillä mitkään tunnetut lääkkeet eivät voineet tilannetta parantaa.

Kerran kun hänen vanhempansa olivat menneet pois päiväksi, me Miken kanssa vietimme aikaa tutkien rantoja ja puistoja. Väsyneinä ja nälkäisinä palaisimme sitten takaisin kotiin.

Illallisen jälkeen oli aika panna pikkukaveri sänkyyn. Kun hänen vanhempansa eivät vielä olleet kotona, hän pyysi minua olemaan kanssaan hänen huoneessaan, kunnes oli vaipunut uneen. Juuri kun hän oli nukahtamassa, hän avasi silmänsä ja kysyi: ”Miksi pitää koskea niin kovasti? Kärsivätkö muut lapset niin kuin minä? Miksi minun pitää olla sairas, kun muiden lapsien puistossa ei tarvitse kärsiä?” Se oli yksi niistä hetkistä elämässä, jolloin löytää itsensä ilman vastauksia.

Kaikki mitä voin sanoa, oli: ”En tiedä Mikey. Sulje nyt silmäsi.” Kun hän oli vaipunut uneen, sinkosin saman kysymyksen Jumalalle: ”Miksi minun pikkuystäväni *pitää* kärsiä? Mitä hän on tehnyt sellaista, että hän ansaitsee tämän?” Katsoin poikaa tyytyväisenä unimaailmassaan, ja tunsin täydellistä avuttomuutta. Kun olin jo sammuttamassa valoja ja lähdössä omaan huoneeseeni, nojasin oven pieleen ja huokaisin: ”Jumala, minulla ei ole sellaista uskoa, mutta ole hyvä, älä anna minun epäuskoni olla pojan parantumisen esteenä.”

Muistan olleeni pitkään valveilla odottaessani väkeä palaavaksi, kysellen yleensä elämästä.

Aikaisin eräänä aamuna, joitain päiviä myöhemmin Miken vanhemmat ryntäsivät huoneeseeni ja vaativat tietää, mitä olin tehnyt heidän pojalleen. Sekavana ja vielä torkuksissa sanoin heille, ettei minulla ole mitään käsitystä, mistä he puhuivat. He jatkoivat ja kysyivät, oletko nähnyt Miken ihoa viime aikoina. En, sanoin, en ole nähnyt häntä muutamaan päivään. Onko jotain ongelmia? Vanhemmat sitten selittivät: ”Jostain syystä hänen ihonsa on kuin vastasyntyneellä vauvalla, se ei ole ikinä ennemmin ollut sellainen.”

Ääntään korottaen vihaisena ja sekavana isä jatkoi: ”Älä edes rupea ehdottamaan, että sinun Jumalallasi on jotain tekemistä tämän kanssa.”

Vasta silloin muistin sen iltarukouksen. Arvaan, että hymy karehti kasvoillani, kun nämä vanhemmat kävelivät pois omaan asuntoonsa. Pienen hetken päästä Mike tuli, ja näin omin silmin, miten hänen kasvonsa ja kätensä olivat puhtaat hilseestä. Ilon kyyneleet vuotivat silmistäni, kun tajusin, että Jumala vielä parantaa ja vastaa heikoimpaankin rukoukseen.

Vuosikymmen tämän tapauksen jälkeen olin lentokentällä, kun komea nuori mies kulki ohitseni äitinsä kanssa. Siinä oli Mike. Kuulumisia vaihtaessamme mielessäni heräsi kysymys, vieläkö Mike oli terveenä. Aavistaen kysymykseni, äiti sanoi: ”Kyllä, Mike on täydellisesti parantunut eikä vaiva ole palannut takaisin.”

Huokasin hiljaisen kiitoksen Jumalalle.

On vielä toinenkin erikoinen pieni tarina, jolla on tekemistä rautaporttien kanssa, ei kuitenkaan sellaisten kuin on Fan Tan Alley kujalla.

Pyöräily oli tullut suureksi harrastukseksi minulle muutamia vuosia aikaisemmin, Niinpä muutto lännelle, oli lisännyt pyöräilemisen ympärivuoden lajiksi.

Kirk oli Kanadan laivaston virkailija, jonka kanssa minulla oli hyvin vähän yhteistä. Hän oli insinööri ja inventori, joka uskoi täydellisesti omiin kykyihinsä voittaa kaikki ongelmat. Yksi asia oli meille yhteinen, rakastimme pyöräilyä, sitä teimme yhdessä aina kun aikaa järjestyi. Pitkillä matkoilla keskustelimme usein uskosta ja elämäntyylistä. Hän ajatteli, että usko on kuin kainalosauva heikoille, jotka eivät selviä ilman sitä. Hän kertoi, että oli lukenut Raamattua, mutta se ei tarjonnut hänelle mitään, ja siksi se on asiaankuulumaton.

Kunnes Jumala päätti ilmoittaa itsensä Kirkille.

Päivän ajon ja tavanomaisen kahvilassa pysähtymisen jälkeen, Kirk meni asunnolleen parakkiin ja vaipui uneen tyytyväisenä itseensä ja kykyihinsä hoitaa kaiken mitä eteen tulee.

Nukkuessaan hän näki unta, että olimme yhdessä ajamassa kaunista maaseututietä. Kun tulimme siellä rautaiselle portille, hän oli harmissaan, kun se ei auennut hänelle. Vain niiden, jotka hän tunsu uskoviksi, sallittiin mennä portista.

Ei haittaa, hän ajatteli. *Ajan vaan sen ympäri*. Mutta pian hän huomasi, ettei ollut mitään mahdollisuutta mennä ympäri. Seuraavaksi hän yritti kiivetä, mutta portti oli liian korkea. Sitten hän etsi sen heikkoutta, mutta huomasi sen oikein hyvin rakennetuksi. Ammattitaito oli ollut huippuluokkaa ja suunnittelu loistavaa. Sitten Kirk heräsi. Hän oli niin innoissaan portin suunnittelusta, että luonnosteli sen paperinpalalle - olihan hän insinööri.

Mikä kummallinen uni, hän ajatteli, ja nukahti sitten uudelleen. Toinen kerta sama uni, se piti häntä hereillä ja vielä enemmän ymmällä.

Uneen vaipumisen jälkeen ja nähtyään *kolmannen* kerran saman unen, asia valkeni hänelle: ”Vain ne, jotka uskovat, pääsevät sisälle taivaan valtakuntaan, ja minä en ole yksi niistä.” Aamun aikaisina tunteina tämä itseriittoinen laivasto- virkailija ymmärsi tarpeensa löytää Jumalan ja tulla tuntemaan hänet henkilökohtaisesti.

Siinä on minun tarinani Fan Tan Alleystä.

6.

Varanasi, Intia Iloa Ganges joella

Matkani Intiassa oli vienyt minut Ganges-joelle, hindu-uskonnon pyhälle alueelle. Täällä tämä mahtava ja mystinen joki virtaa vakaana ja tyynenä. Istuin sen rannalla auringon laskiessa, melkein hypnotisoituneena. Varanasin kaupungin ympärillä, monille rantapenkoille on rakennettu portaita helpottamaan pyhiinvaeltajien laskeutumista jokeen.

Ruumiiden polttoroviot syöksevät paksua inhottavaa savua tukahduttaen jokaista hengenvetoa. Kuolleitten, kukilla peitetyt ruumiit kelluvat hiljaa alas jokea kohti Bengalin lahtea. Lapset uivat joessa, leikkivät ja roiskivat vettä toistensa päälle. Ei ole lapsilla eroa missään maailmassa. Mutta muualla maailmassa eivät lapset sukella ja ui pöhöttyneiden ruumiiden vierellä.

Ihmiset seisovat joessa lumoutuneina toivoen veden puhdistavan heidän ruumiinsa, mutta puhdistavan myös heidän iankaikkisen sielunsa.

He kutsuvat tätä jokea ”elämän äidiksi”, ja todella, sitä kunnioitetaan jumalana kautta 2500 kilometrin matkalla, joka alkaa kuuden kilometrin

korkeudelta ylhäältä Himalajan vuorilta. Joki palvelee kaikkia käymälänä, hautauspaikkana, poltettujen ruumiiden laivana, pesulana, kylpypaikkana, uimalana ja juomaveden lähteenä miljoonille ihmisille.

Koska kaikki vesi Varanasiin tulee Gangesista, en uskaltanut juoda minkäänlaista vettä vierailuni aikana. Tämä on Intia, vastakohtien maa, ja miljoonien jumalien maa.

Jotkut kutsuvat Varanasia maan huume pääkaupungiksi.

Sen ilmaisi monien ulkomaalaisten silmien kiilto, kun he ajelehtivat sisään ja ulos kaupungista.

Se on myös yksi parhaista paikoista Intiassa, mistä voi lähteä Nepalın valtakuntaan. Olin jo täynnä odotuksia matkasta, jonka aion tehdä sieltä, mutta se on seuraavan luvun tarina.

Tutustuimme muutamiin mattotehtaisiin Varanasissa, jossa lapset tekivät työtä aamusta iltaan, monet ostettuina orjina. Heidän työnsä oli raakaa ja aikaa vievää. Pikkusormet tekivät työtä ketterästi moniväristen lankojen kanssa, kunnes kaunis ja arvokas mestarityö oli valmis. Tehtaan omistajat selittivät, että nämä lapset eivät näe nälkää, ja heillä on paikka katon alla, missä voivat nukkua, ja saavat myös käyttää rahansa siihen mihin haluavat. Ei tuntunut mukavalta tällaiset järkeilyt, lähdin pikaisesti ulos.

Noin kolmekymmentä ulkomaalaista päätti kokoontua yksityiselle aterialle hienoon ravintolaan eräänä iltana, ja minä liityin mukaan. Tarjoilijoita näytti olevan yhtä paljon kuin asiakkaita. Ruoka oli erinomaista, kuumaa ja maustettua.

Yhden aterian hinnalla olisi helposti ruokittu kokonainen perhe viikkoja, Intiassa. Suuri ero köyhän ja rikkaan välillä oli vaikea jäädä huomaamatta.

Pöydissä oli juhliva tunnelma, sillä joulukuun oli lähellä. Tarjoilija nimeltä Joy rikkoi tavat ja kiskoi minua hihasta. ”Minun pitää puhua kanssasi,” hän

sanoi: ”Sinä olet pyhä mies.” Vastasin, että minä en ole mikään pyhä mies, mutta keskustelin kyllä ilomielin hänen kanssaan aterian jälkeen.

Joy kävi vielä toistamiseen vaatimassa, että odottaisin häntä hänen työvuoronsa jälkeen. Jotain kiireellistä oli hänen vaatimuksessaan, ja se hämmensi minua.

Upean aterian ja loistavan palvelun jälkeen Joy ja minä istuimme tyhjän pöydän ääressä, kun toiset tarjoilijat alkoivat puhdistaa pöytiä. ”No niin, mistä sinä haluaisit puhua?” kysyin. Joy aloitti: ”Näen että sinä olet pyhä mies, ja sinun täytyy kertoa minulle, kuinka minä voin myös tulla pyhäksi. Olen etsinyt ja opiskellut pitkän aikaa, enkä ole löytänyt Jumalaa. *Sadhut*, pyhät miehet ovat vain jättäneet minut kyselemään vielä enemmän elämän tarkoitusta. Tunnen olevani kuin mies, joka on hukumassa, ole hyvä, auta minua löytämään Jumala.”

Nuoren miehen tuska oli ilmeinen ja toivottomuus aitoa. ”Jos sinä et minua auta, olen hukassa. Ole hyvä, sinun täytyy auttaa.” Hän tarttui käteeni pitäen siitä kiinni.

Vastauksena vedin taskustani esille pienen Uuden testamentin, avasin sen ja aloin lukea selvästi, niin että olisi helppo ymmärtää: ”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, että jos Joy vain uskoisi häneen, hän pelastuisi. Sillä jokainen, mukaan lukien Joy, on tehnyt syntiä ja on vailla Jumalan kunniaa.”

Samaan aikaan, lopettaessani lukemasta kulunutta kirjaani, Joy itki. ”Minä haluan hyväksyä tämän Jeesuksen, rukoile, että Hän pelastaa minut.”

Siellä elegantissa ravintolassa, Varanasin kaupungissa, Ganges virran varrella, Intian maassa, pilkkaavien työkavereiden edessä, Joy, totuuden etsijä, teki valinnan, joka muutti hänen iäisyys kohtalon.

Ja niin loppuu minun tarinani Varanasin Joysta.

7.

Kathmandu, Nepal PLO terroristin matka

Vielä unta silmistäni pyyhkien, raahasin hitaasti itseäni bussiasemalle. Oli aikainen aamu Varanasissa, olin herännyt ympärilläni oleviin Intian kirpeisiin hajuihin. Yksinäinen arabimies bussipysäkillä katseli minua epäilevästi. ”Onko tämä Kathmanduun menevän bussin pysäkki?” kysyin. Mies nyökkäsi ilmeettömästi. Istahdimme reunakivelle ja odotimme. Lopulta, ilman mitään kiirettä vanha väsynyt bussi rullasi paikalle ja pysähtyi etemme. Me astuimme sisään 16 tunnin matkalle Nepaliin. Takaosassa oli meille tilaa, ja siellä istuimme hiljaisina.

Kun bussi aloitti kovalla metelillä matkaansa, rupesimme esittelemään itseämme muille matkustajille. Nuoret miehet monista maista suuntasivat Kathmanduun kuin näkymättömän magneetin vetäminä, jotkut huumeiden, toiset maailman parhainten vuoristokiipeilyjen takia.

Miksi minä olin tässä bussissa? Yli vuoden ajan olin kuullut sisäisen äänen kutsuvan minua lähtemään.

”Mene Nepaliin, kun pääset sinne, saat tietää miksi.” Yksi matkustajista lauleskeli Bob Segerin laulua, *Olen matkalla Kathmanduun*.

Matkakumppanini oli Abdul Palestiinasta, itsejulistautunut PLO taistelija (Palestiinan vapautus organisaatio). ”Minä olen muslimi,” hän sanoi röyhkeällä ylpeydellä. ”Minun pitää kertoa teille Allahista, se on minun tehtäväni.” Kuuntelimme mielenkiinnolla hänen aika lailla rönsyilevää tarinaansa. Yhtäkkiä hän lopetti: ”Siinä on kaikki, pääsin loppuun.”

Seuraavien noin 12 tunnin aikana meistä tuli ystävät kovalla tavalla.

Väittelimme kiihkeästi terrorismista, juutalaisista, Arafatin parrasta (joka ei koskaan tuntunut kasvavan) ja meidän eriävistä näkemyksistämme ja Israelin historiasta. Välillä me vain istuimme hiljaa. Kuitenkin yllätykseksemme huomasimme, että olimme tulemassa ystäviksi. Me hyväksyimme eriävät mielipiteemme.

Matkan puolivälissä pysähdyimme joelle, joka näytti liian syvältä bussin jatkaa matkaa. Ennen kuin ehdimme edes olla huolissamme, bussin kuljettaja lisäsi kaasua ja kiihdytti jokeen meidän katsoessamme kauhulla veden nousevan bussin sisällä nilkkoihimme asti. Hämmästyttävää, bussi selvisi joen poikki. Kaikilta pääsi kunnan nauru, ja ihmettelimme, mitähän seuraavaksi tapahtuu.

Rajalle tullessamme oli jo pimeää. Minun uusi ystäväni Abdul tuli avuksi, kun rajavartijat pyysivät *baksheesh* (lahjus). Hän kielsi minua antamasta mitään rahaa, istumaan vain ihan hiljaa ja odottamaan.

Totta tosiaan, noin tunnin pattitilanteen jälkeen meidän sallittiin kävellä ei-kenenkään maan läpi menettämättä penniäkään.

Tulimme Nepalin puolelle ja huomasimme, että raja oli suljettu siltä päivältä.

Kun palasimme takaisin Intian rajalle, näimme, että he myös olivat sulkeneet raja-asemansa. Niinpä, me olimme siis ei-kenenkään maalla.

Pimeässä katselimme ympärillemme ja löysimme sopivasti kahden maan raja-alueella sijaitsevan pienen hotellin. Kun sitten istuimme sen koruttomassa ravintolassa syömässä ranskalaisia ja juomassa ensimmäistä Kokista kuukausiin, joku alkoi soittaa joululauluja. Vasta silloin muistin, että oli jouluaatto. Panimme pöytämme yhteen, Abdul sieppasi kynttilän toiselta pöydältä, ja siinä me istuimme yhtäkkiä syntyneellä aterialla.

Kysyin lupaa kertoa joulun tarinan, ja jatkoin lukemalla sen tasku testamentistani. Yksi tyttö alkoi itkeä:

”Olen tullut tänne pois uskovaisten vanhempieni luota, ja sinä puhut niistä asioista, joita olen juossut pakoon.” Ehdotin, että kenties hänen vanhempansa olivat rukoilemassa hänen puolestaan, johon tyttö nyökkäsi päätään.

Myöhemmin seisoin hotellin pihalla katsellen kuuta ja Himalajan vuorten varjoja. Tähdet näyttivät olevan niin lähellä, että niihin olisi voinut tarttua, jos olisi vuoren huipulla. Muistin erään toisen tähtien valaiseman yön ja tähden kaksi tuhatta vuotta sitten, joka vielä tänäkin päivänä osoittaa tietä pelastukseen.

Lähdimme siitä kohti petipaikkojamme, jossa suuret rotat juoksentelivat seinien päällä ja ottivat oikopolkuja jalkojemme yli. Jotenkin siinä sentään nukuttiin. Aamulla jatkoimme matkaa nyt avoinna olevalle tulliasemalle, ja olimme tervetulleita Nepaliin. Hämmästyksellemme rajavirkailija muistutti kovasti majatalomme omistajaa.

Astuimme sitten bussiin ja ajelimme vuoristoteitä, jotka olivat tuskin leveämpiä kuin ajoneuvomme. Tunnelma bussissa oli riemukas ja täynnä odotuksia.

Kathmandu Nepal

Lopulta tulimme Kathmanduun. Vuoret ympärillä tervehtivät meitä kaikella majesteettisuudellaan. Olimme sanattomia nähdessämme nämä lumiset vuortenhuiput. Abdul ja minä menimme omia teitämme, mutta lupasimme tulla yhdessä aamiaiselle.

Seuraavana aamuna maistelimme kuumaa, vahvaa kahvia savimukeistamme. Mahtavat kanelipullat oli valmistettu puilla lämmitetyssä uunissa. Hengitimme raitista vuoristoilmaa. Elämä oli hyvällä mallilla.

Jatkoimme hengellisiä keskustelujamme. Välillä puhuimme pehmeästi maustaen toinen toisemme mielipiteillä. Olimme löytäneet tämän mystisen valtakunnan maailman huipulla. Nepalilaiset hoitivat meitä arvostuksella ja tosi vieraanvaraisesti.

Taidemuseo oli kiinni, mutta taiteilija, jonka töitä oli näytteillä, laski meidät sisään yksityisesti, puolen päivän pituiselle esittelylle.

Ulkona alkoi sataa ihan kaatamalla. Taidegallerian viereisellä pihalla oli myös orpokoti. Katselin ikkunasta lapsia, kun he leikkivät sateessa. Näyttää olevan, että lammikot ovat hyppimistä varten, ollaanpa sitten missä päin maaplaneettaa tahansa.

Vuokrasimme vuoristopyörät päivän ajaksi. Kun kilpailimme alas vievää polkua pitkin kuuluisan temppelein aluetta, törmäsimme isoon apinaparveen, joka ryntäsi pakoon tieltämme. Yksi paniikissa oleva apina hyppäsi ystäväni ohjaustangolle, ja siinä hilpeässä tilanteessa apina ja ihminen kiljuivat toinen toisilleen kiittäessään alas mäenrinnettä. Olisitpa ollut näkemässä.

Viikko kului nopeasti loppuun. Abdul ja minä olimme ammentaneet puhumiset loppuun.

Hän yritti vakuuttaa minulle, että islam on ainoa tie, ja minä yritin osoittaa hänelle, että *Isa*, Jeesus oli ainoa tie.

Olimme joutuneet umpikujaan. Abdul oli kutsunut minua veljeksi, niinpä viimeisenä yrityksenä kysyin häneltä: ”Jos sinun uskontosi johtajat pyytäisivät sinua tappamaan minut, tekisitkö sen?” Hän sanoi, että ei hänellä olisi muuta vaihtoehtoa kuin tehdä niin. Sanoin hänelle: ”Kukaan ei voi saada minua tappamaan sinua, ei johtaja, ei pyhä kirja, ei ideologia. Jeesus on opettanut, että hänen seuraajansa tulee rakastaa vihollisiansa ja myös olla valmis kuolemaan heidän puolestansa.” Abdul näytti hämmentyneeltä. ”Tätä ei ole helppo ymmärtää,” hän sanoi.

Bussipysäkillä jälleen kerran, ja meidän matkamme yhdessä oli loppumassa. Emme enää tapaisi. Minun viimeiset sanani Abdullahille olivat tällaiset: ”Veljeni, tulee olemaan surullinen päivä, kun kuulen, että olet kuollut jossain terroristi- iskussa. Sinä päivänä sanon lapsilleni, ’Abdul kuoli turhaan. Hän olisi voinut valita elämän, mutta hän valitsi sen sijaan kuoleman. Mikä traaginen elämän tuhmaaminen. Hän olisi voinut olla monen pojan isä, mutta hänen vihansa oli suurempi kuin tahto elää.’ ”

Ystäväni silmissä oli kyyneleitä. Hän katsoi alas hetken, sitten nostaen katseensa kysyi: ”Mitä minun pitää tehdä, että pelastun?”

Siellä bussipysäkillä Kathmandussa, Nepalin valtakunnassa, niin kaukana kodistaan Abdul päätti valita elämän kuoleman sijasta.

Kun bussi rullasi pois lähtöpaikaltaan, katsoin ylvästä miestä, joka kyynelin huiskutti iloisesti, kunnes en enää häntä nähnyt.

Ja niin loppuu tarina Abdullahista ja Nepalin matkasta. Tätä ennen en tiennyt, että muslimista voi tulla Jeesuksen seuraaja.

ASIA AVIATION FOREIGN LANGUAGE CENTER

羅波得 Ari Rocklin

Rm. 3, C₁, 9F, No. 145, Luchuan W. St,
Taichung city, Taiwan. R.O.C.

TEL:(O)223-7068

(H)291-7063

8.

Taichung City - Republic of China. Menetimme pyörämme

Miksi te viette polkupyöriä Taiwanille? Liikenne siellä on kamalaa, eikä ole turvallista ajaa pyörillä! Näin ystävämme olivat huolissaan, kun tulivat hyvästelemään minua ja perhettäni Vancouverin lentokentälle.

Itsekin olin ihmetellyt, mitä viisautta on ottaa mukaan vanhoja Amerikassa tehtyjä Cannondale alumiinisia vuoristopyöriä, kun voisimme helposti ostaa pyörät sieltä. Mutta Jumala tiesi.

Pitkän lennon jälkeen saavuimme lopulta vaimoni ja kahden lapsemme kanssa Taiwanin tulliin. Tullivirkailija kysyi vain, oliko meillä aseita, ja oli jo ohjaamassa meitä eteenpäin - kunnes huomasi pyörämme.

”Anteeksi, mutta teidän on maksettava tullia tuhat dollaria pyörää kohti, sillä ne on tehty Amerikassa.”

Yritimme selittää ja kerjätä häneltä syytä siihen, mutta ei se auttanut. Hävinneenä sanoin lopulta: ”Hyvä on, lähettäkää ne takaisin Kanadaan, meillä ei ole sellaisia rahoja.”

Kun sitten astuimme siitä Taiwanin kosteaan iltaan, olin vieläkin vaivautunut siitä, että pyörät piti jättää tullimiehen armoille. Mutta pian olimme purkamassa tavaroita ja siivoamassa asuntoamme, siinä ne kaikki unohtuivat.

Muutama päivä myöhemmin sain puhelinoiton lentokentältä. Mies siellä ehdotti, että voisin saada pyörät ilman mitään tullia. Varovaisesti kyselin: ”Mitä minun nyt pitäisi tehdä teille?” Hänen vastauksensa oli odottamaton. ”Sinun pitää tulla ja työskennellä englannin kielen opettajana minun koululleni.”

Lupasin puhua hänen kanssaan siitä, mutta vasta sitten kun me saisimme pyörämme. Ne toimitettiin meille seuraavana aamuna, kuten oli luvattu.

Englannin kielen koulun haastattelussa tapasin Jaken, miehen, joka oli maksanut tullimaksut, että saimme pyörät takaisin. Rauhallisesti hän selitti minulle, että palautuksen vastikkeena minun tulee tehdä töitä hänen koulussaan kolmena iltana viikossa vuoden ajan. Hän maksaisi minulle enemmän kuin olin koskaan aikaisemmin tienannut.

Koska olin aikaisemmin työskennellyt stuerttina Kanadassa, näytti hänestä sopivalta, että opettaisin englantia lentoemännille, jotka suuntasivat kansainvälisille lennoille.

Niin olimme asettuneet uuteen elämään Taiwanilla. Ruoka oli uskomattoman hyvää. Iltatorien meluisa musiikki ja tungos veti puoleensa heti tässä maassa. Nautimme todella elämästä ulkomaalaisina tämän muinaisen kulttuurin keskellä; oli niin paljon

näkemistä ja opittavaa. Rakastin erikoisesti tapaa, jolla taiwanilaiset ystävät puhuivat mandariinin kieltä - se oli kuin musiikkia korville.

Muutamien Kanadasta tulleiden kanssa aloitimme englanninkielisen Raamatun tutkistelun kodissamme. Varovasti aloin pyytää Lentokoulun oppilaita liittymään meihin. Joitakin tuli heti mukaan ja he nauttivat illoista meidän kanssamme.

Pyysimme sitten erästä oppilasta kotiimme opettamaan meille Mandariini kiinaa, vastaavasti hän oppisi englantia meiltä. Pidimme toistemme seurasta ja hänestä tuli kuin osa meidän kotiamme. Taiwanilaiset evankelistat tulivat kaupunkiin pitämään nuorisopäiviä, niinpä ehdotimme, että hän lähtisi sinne kokoukseen. Jälkeenpäin hän soitti meille innostuneena, että hän oli ottanut Herran vastaan sinä iltana. Olimme hämmästyneitä.

Erään toisen kerran olin illalla koulun jälkeen ajamassa kotiin pyörälläni. Nuori mies, nimeltä Yuill, oli myös ajamassa kotiin iltakoulustaan. Hän rupesi puhumaan heikolla englannillaan, ja pyysi minua lähtemään pyöräilemään ja samalla opettamaan hänelle englantia. Sovimme ajan seuraavaksi lauantaksi. Ajelimme pitkin maaseutua, missä opin paikallista historiaa ja kuuntelin tarinoita heidän esi-isistään.

Pysähdyimme vanhan puun varjoon juomaan vettä. ”Tämä puu on tuhat vuotta vanha ja on joittenkin täällä asuvien ihmisten jumala,” Yuill sanoi. Todellakin, se oli mahtava vanha puu, joka antoi tervetullutta varjoa keskipäivän auringossa. Hän kyseli monia kysymyksiä elämästä Kanadassa, ja pian meistä tuli ystävät. Yllättäen hän kysyi minulta, oliko minulla Raamattua. Totta puhuen, minulla olikin. Hän pyysi minua lukemaan sitä ja luin Johanneksen evankeliumin kolmannen luvun. Hän halusi kuulla enemmän uskostani ja siitä mitä tarkoittaa olla

Jeesuksen seuraaja. Pyysin häntä tulemaan meille kotiin tapaamaan muita nuoria, jotka myös opiskelivat Raamattua meidän kanssamme. Niinpä hänestä tuli säännöllinen kävijä pienessä kotikirkossamme.

Muutama viikko myöhemmin Yuill meni samaan ulkoilmanuorisojuhlaan kuin kiinan opettajamme, ja myös antoi elämänsä Herralle. Olimme hämmästyneitä siitä, kuinka Jumala toimi noiden nuorten elämässä, joista oli tullut meille ystäviä. Kukaan heistä ei ollut ennen edes kuullut Jeesusnimeä.

Jennie

Eräänä iltana lentokoulussa tuli luokkaan uusi oppilas nimeltä Jennie. Kun katsoin häneen päin, tunsin sisäisen äänen sanovan: ”Minä olen kutsunut häntä, ja minulla on suunnitelma hänen elämälleen.” Niinpä, luokan jälkeen menin hänen luokseen ja pyysin häntä liittymään meidän englanninkieliseen Raamatun tutkistelu ryhmään.

Jennie kieltäytyi kohteliaasti ja lähti luokasta.

Piti vielä monta kertaa kutsua, ennen kuin hän lopulta tuli ja liittyi pieneen ryhmäämme.

Heti hän halusi tietää enemmän. Hän luki kaikki kirjat, joita annoimme, ja pääsi sisälle johonkin niin tärkeään, ettei aikonut jäädä siitä osattomaksi. Kuten monet ystävistämme, hänkään ei koskaan ollut kuullut Jeesuksen nimeä aikaisemmin.

Eräänä iltana Jennien lukiessa englanninkielistä Uutta testamenttia, hän tuli siihen tulokseen, että tämä todellakin oli se tie, jota hänen tuli seurata. Yksin omassa makuuhuoneessaan Raamattunsa äärellä hän hyväksyi Jeesuksen pelastajakseen.

Hän alkoi tuoda ystäviään raamattupiiriimme, ja kertoi perheenjäsenilleen omasta päätöksestään.

Jennien isä halusi tietää, kuka oli johtanut hänet pois esi-isiensä uskosta. Onnellisena hän kertoi, löysin Jeesuksen Raamattua lukiessa.

Eräänä iltana Jennie soitti ja sanoi olevansa myöhässä, ja pyysi odottamaan häntä. Hän oli paljon myöhässä, ja huolissamme aloimme rukoilla hänen puolestaan.

Juuri silloin hän tuli ovesta kyöneleet silmissään. Hetken päästä hän kertoi meille tämän tarinan:

”Olin tulossa tänne tänä iltana, sen sijasta tunsin johdatusta käydä setäni luona, joka oli sairaalassa. Kun tulin sinne, hän oli hyvin vakavassa tilassa, kuolemassa syöpään. Kun istuin hänen vuoteensa vierellä, avasin Uuden testamenttini ja aloin lukea. ’Niin rakasti Jumala maailmaa...’ Kuoleva mies avasi silmänsä hämmästyneenä sellaisista sanoista. Hän ei ollut kuullut mitään Jeesuksesta. Koko ikänsä hän oli palvonut Buddhaa, ja nyt lopussa hän kuuli sellaisia kauniita sanoja. Muutamilla lyhyillä lauseilla minä osoitin sedälleni tietä pelastukseen, ja Jumalan armosta hän pystyi ottamaan sen vastaan.”

Kun Jennie lähti sairaalasta, hän ei tiennyt, että hän olikin viimeinen vierailija setänsä luona tässä elämässä.

Kerran oli tuomittu rikollinen riippumassa ristillä odottaen kuolemaa. Mutta noina viimeisinä hetkinä hän katsoi Jeesukseen ja pyysi anteeksiantamusta. Hänet palkittiin kuolemattomilla sanoilla: ”Tänä päivänä sinun pitää oleman minun kanssani paratiisissa.” Juuri niin kuin mies, joka oli palvellut Buddhaa kaiken ikänsä, he molemmat astuivat sisälle iankaikkiseen elämään.

Jos emme olisi tuoneet pyöriämme mukanamme, emme olisi tavanneet koulun omistajaa, emme koskaan olisi tavanneet Jenniä ja hänen setänsä ei olisi tavannut Jeesusta kuolinvuoteellaan.

Ja näin päättyy tarinani Taichungista Taiwanilta.

9.

Vancouverin saarella Jehovan todistajan matka ateistiksi

Tapasin ensi kerran Mr. Jeffersonin kun työskentelimme sairaalan iltapäivävuorossa. Kahden viikon ajan teimme samat tunnit, ja tulimme pian ystäviksi. Taukojen ja ruokatunnin aikana istuimme tavallisesti yhdessä lukien päivän lehtiä ja jutellen tapahtumista. Hän oli äskettäin muuttanut Los Angelesista, ja oli mielissään huomattessaan, että hänen värillisyytensä ei vaikuttanut juuri mitenkään Kanadan länsirannikolla. Hänestä oli kiinnostavaa löytää uusi elämäntyyli, olla vain yksi kaveri toisten kaverien joukossa.

Hänet oli kasvatettu uskomaan Jehovan todistajien tiukkojen sääntöjen ja heidän omien Raamatun tulkintojensa mukaan. Teini-iässä hän lähti pois ”uskostaan”, ja päätti että uskonnot ovat huijausta, eivätkä kuulu hänen aikaansa. Hänestä tuli hurskas ateisti.

Sitten hän päätti jättää ne seudut ja lähteä toiseen maahan aloittamaan uuden elämän. Hän löysi kesätyön sairaalassa, jossa työkaverit pitivät hänestä.

Eräänä iltana ollessamme lukemassa sanomalehtiä, eräs toinen työkaveri vuoronsa päätyttyä kulki ohi ja toivotti hyvää yötä. Minulle hän sitten sanoi, että nähdään sitten kirkossa sunnuntaina.

Mr. Jefferson pudotti lehtensä hitaasti epäuskoisena. Tuijottaen minua pitkään, hän tokaisi kovalla äänellä: ”Hyi helvetti! *Sinä* menet kirkkoon? Mies, luulin että sinä olet siisti.”

Olisi kuullut neulan putoamisen, kun jokainen kahvilassa ympärilläni oleva odotti vastaustani.

Kävelin hänen luokseen, osoitin sormella häntä kasvoihin ja sanoin aika kovalla äänellä: ”Mr. Jefferson, minä olen siistein mies, jonka olet koskaan tavannut, ja minä käyn kirkossa.” Hän meni sanattomaksi, ja ruokatuntimme päättyi ilman muita juttuja.

Kun työvuoron päättyessä olimme vaihtamassa vaatteita, annoin hänelle haasteen. ”Mr. Jefferson, jos tulet minun kirkkooni sunnuntaiaamuna ja olet siellä koko saarnan loppuun, ja sitten kerrot minulle, että se oli ajan haaskausta, maksan sinulle, saman mitä saat täällä sairaalassa 90 minuutista. Et häviä mitään.”

Seuraavana sunnuntaina Mr. Jefferson ilmestyi kirkkoon ja istui vierelläni parvekkeella. Hän ei vaikuttanut kovin innostuneelta. Pastori, jolla oli tapana seurata tarkasti hyvin valmisteltuja saarnan muistiinpanojaan, oli tarkoittanut puheensa seurakunnalle, ei jollekin, joka halusi kuulla jotain sellaista, josta voisi päättää, oliko se ajan hukkaa vai ei. Toisin sanoen, se oli hyvä saarna seurakunnan jäsenille, mutta sillä ei ollut mitään arvoa ystävälleni.

Olin jo ajattelemassa, mitä tämä tulee minulle maksamaan, kun pastori yllättäen astui pois puhujan

paikalta ja osoitti suoraan Mr. Jeffersonia parvekkeella ja puhui suoraan hänen sydämelleen ehkä viisi minuuttia. Mr. Jefferson ei jaksanut uskoa mitä hän kuuli.

Hän jopa väitti, että minä olin kertonut pastorille hänestä etukäteen, ja että kaikki oli suunniteltua.

Kysyin, uskoiko hän, että pastori satojen ihmisten edessä ottaisi aikaa ja poikkeaisi muistiinpanoistaan puhuakseen suoraan hänelle? Mr. Jefferson myönsi, että olisi se kyllä aika epärealistista.

Kun kävelimme ulos kirkosta, kysyin häneltä, haluaako hän ottaa rahana vai sekkinä 90 minuutin palkkansa, jonka maksan kirkkoon tulosta.

”Pidä rahasi,” hän sanoi, ”Tiedän, että Jumala puhui minulle sen pastorin kautta. Mitä minun pitää tehdä seuraavaksi?”

Ehdotin Alfa kurssia, mitä pidetään viikoittaisin kirkossamme, ilmaisen aterian kanssa. Hän hyväksyi tulla siihen mukaan. Sinkku miehelle ilmainen ateria ratkaisi päätöksen.

Noin kurssin viidennellä viikolla Mr. Jefferson päätti, että Jeesus on todellinen ratkaisu.

Siihen loppuu ystäväni tarina, entinen Jehovan todistaja, josta tuli ateisti, joka löysi Jeesuksen.

10.

Casablanca, Marokko Muslimi nainen junassa

Muutaman viikon jälkeen, kun olin tutkinut Marokkoa ja tavannut maanalaisen kirkon johtajia, tuli aika lähteä junalla pohjoiseen Tangiersiin, ja sitten laivalla Gibraltarin salmen yli Espanjaan.

Olin syvissä mietteissäni monista tarinoista, joita monet entiset muslimit minulle olivat kertoneet, kuinka he ja heidän perheensä saivat maksaa kalliisti tullessaan Jeesuksen seuraajiksi. Yksi nuori mies menetti paikkansa yliopistossa, kun piti ääntä juuri löytämästään uskosta. Joitakin oli hakattu ja kidutettu vankilassa. Kauhukertomukset näyttivät loputtomilta, mutta silti maanalainen seurakunta kukoisti ja kasvoi, joskus he jopa kokoontuivat salaisessa paikassa ihan moskeijan vieressä.

Olin matkalla myös tavannut Marokon turvallisuusviranomaisen, ja pitkän keskustelun kuluessa hän myönsi, että liian monet marokkolaiset olivat tulleet kristityiksi, ja että hänen tehtävänsä on pysäyttää ja vangita ne, jotka hän löysi Jeesusta seuraamasta.

Eräänä päivänä olin kävelemässä muutamien ystäväieni kanssa basaarissa ja nautin kaikista väreistä, äänistä ja tuoksuista. Pysähdyin juttelemaan kauppiaitten kanssa, join teetä heidän kanssaan ja tein kysymyksiä. Kaikki vuorovaikutukset eivät olleet ystävällisiä - yksi imaami haastoi minun uskoani, jota hän piti monijumalaisena. En ole varma, olisiko hän hyväksynyt minun uskoani yhteen Jumalaan, mutta hän rauhoittui ja kuunteli kyllä kertomistani. Me erosimme ystävinä.

Kun jätimme kauppiaitten sokkelot taaksemme, vanha mies juoksi luokseni ja kysyi Raamattua (*Injil*), sanoin hänelle, ettei minulla ole, mutta sen kuullessaan hän vaipui jalkoihini, itki ja huusi: ”Sinä olet kristitty, enkä ole koskaan tavannut kristittyä, ja nyt sinä sanot minulle, ettei sinulla ole Raamattua minulle!” Silloin muistin, että minullahan oli arabinkielinen Uusi testamentti reppuni salaisessa taskussa. Kun otin sen esille ja annoin sen miehelle, hän alkoi tanssia ja kiljua pitäen kirjaa korkealla käsissään ja messuten *Minulla on Raamattu, minulla on Raamattu*. Sitten hän kumartui maahan eteeni ja suuteli minun pölyisiä sandaalijalkojani.

Juuri silloin minun marokkolaiset ystäväni sieppasivat minua kädestä ja käskivät juoksemaan heidän perässään - poliisi oli tulossa. Ja niin me juoksimme ulos mattokaupan läpi. Ehdin nähdä vanhan miehen kokoavan joukkoa kuuntelemaan, kun hän luki ääneen Raamattua.

Junassa

Myöhemmin me istuimme junassa kuuden hengen hytissä, yksi paikka ikkunan vieressä oli vapaana. Nuori marokkolainen nainen käveli osastomme ohi ja tuli sisään ja vaelsi polviemme edestä tyhjälle paikalle ikkunan viereen. Emme olleet varmoja säännöistä, kuinka voi viisi ulkomaalaista miestä ja yksinäinen musliminainen olla samassa hytissä.

Nainen esitteli itsensä, nimi oli Nadia, ja hän jatkoi kertomalla, että hän oli tuntenut voimakkaan rauhallisuuden hengen kävellessään meidän hyttimme ohi, ja halusi saada selville, mitä se oli.

Aloin kertoa hänelle vaimostani ja kolmesta tyttärestäni sekä laajemmasta perheestäni, Jeesuksen seuraajista. Kysyin, oliko hän muslimi siksi, että oli syntynyt muslimivanhemmista? Hän sanoi, tietenkin, eihän ole muuta tietä.

Sitten minä sanoin, että kristityt vanhemmat eivät synnytä kristittyjä lapsia, jokaisen sukupolven täytyy löytää usko henkilökohtaisesti. Tämä oli shokki hänelle. Sitten jatkoin ja kerroin, kuinka jotkut perheeni jäsenistä olivat tulleet Jeesuksen seuraajiksi, jokainen omaa tietään.

Nadia teki tusinoittain kysymyksiä, ja pysähtyi välillä miettimään vastauksia. Sitten kerroin, että se on Jeesus, joka tuo seuraajilleen rauhan, sen, minkä hän oli tuntenut kulkiessaan hyttimme ohi. Jeesus on Rauhan Ruhtinas, ja että monet hänenkin kansalaisistaan seuraavat Jeesusta. Nadia piti kyllä sitä mahdottomana, että muslimi jättäisi uskonsa ja seuraisi Jeesusta.

Kun juna alkoi hidastaa vauhtia asemalle tullessaan, hän tokaisi: ”Rukoile minun kanssani, että minä myös tulisin Jeesuksen seuraajaksi!”

Kun meitä taas vietiin asemalta eteenpäin, Nadia käveli ikkunamme alla ja huiskutti hyvästiä onnen kyyneleet silmissään.

Myöhemmin sain kirjeen, joka kertoi, että hän oli löytänyt muita Jeesuksen seuraajia omassa kaupungissaan, ja kokoontui heidän kanssaan salaisessa paikassa.

Ja näin päättyy Nadian stoori, hänen, joka löysi Jeesuksen junassa, Marokossa.

Tangiersin tulliasemalla.

Olin lähdössä laivalla Tangiersin satamasta kohti Espanjan rantaa, kun tiukkapipoinen virkamies määräsi minut kuulusteluun. Hän sanoi tyyliä ja vihaisesti että en ole enää tervetullut Marokkoon koska olen yrittänyt kääntää heikko uskoisia muslimeja matkani aikana. Vastasin että se on surullista koska todella rakastan Marokkolaisia ja tätä maata, mutta voinko kuitenkin rukoilla hänen perheensä puolesta ennen kuin lähden, etenkin jos joku on sairas?

Virkailijan silmät suurenivat ihmeissään ja hän halusi tietää kuinka voin tietää, että hänen poikansa on vakavasti sairaana. Jatkoin sanomalla, Jumala kertoi ja samalla rukoilin lyhyen rukouksen hänen poikansa puolesta. Rakas Jeesus, paranna tämän miehen poika ja olkoon tämä terve lapsi odottamassa isäänsä, kun hän tulee kotiin. Virkamiehen asenne oli muuttunut, kyynel silmissä hän sanoi, toivotan sinulle hyvää matkaa kotimaahasi, olet aina tervetullut Marokkoon!

11.

Oulu – Suomi Romanitädin uusi elämä

*Alkuperäiset Suomen
romaniryhmät tulivat
Suomeen Ruotsin kautta 16.
vuosisadalla. 1637 kaikki
romaniryhmät julistettiin
laittomiksi, jotka voitiin*

*hirttää ilman oikeudenkäyntiä. Tämä päättyi vuonna
1748. Kun Suomi julistettiin itsenäiseksi 1917, kaikki
romanit saivat täydet kansalaisoikeudet. Talvisodassa
ja jatkosodassa noin tuhat romania palveli Suomen
armeijassa.*

*Tänä päivänä noin 25% suomalaisista romaneista on
uudestisyntyneitä kristittyjä.*

Pitkän seminaaripäivän jälkeen olin innolla lähdössä junaan ja nukkumaan siellä seuraavat neljä tuntia. Löysinkin melkein tyhjän vaunun, rivin vapaita penkkejä, ja vaivuin pian uneen.

Ehkä 15- minuutin kuluttua minut herätettiin taputtamalla hartiaan. Katseeni ei varmaan ollut kovin tervetulleeksi toivottava romaniniaiselle, joka siinä seiso i makuupaikkani vieressä.

”Mitä sinä haluat?” kysyin häiriintyneenä. ”Anteeksi, että herätin teidät,” hän sanoi, ”mutta olin jo mennyt ohi, kun tunsin jonkin rauhallisuuden hengen ympäröivän teitä, niinpä palasin ottamaan selvää, mikä se on.”

Hieroen unta silmistäni pyysin häntä istumaan vastapäiselle penkille. ”Hyvä rouva, tuo on kyllä ainoa kysymys, joka voisi pysäyttää minut jatkamasta

todella tarvitsemaani unta ja antamaan parhaan vastauksen mikä mieleeni nousee.”

Nainen kertoi minulle, kuinka hänen sielunsa kärsi kaikenlaisten vaikeuksien takia, joita hän oli mennyt läpi, elämä ei ollut minkään arvoista enää. Hänen miehensä oli murhan takia vankilassa, tytär oli kadoksissa ja hänen teini-ikäinen poikansa vaikeuksissa lain kanssa. Liian monta ihmistä hänen elämässään oli kuollut traagisesti. Elämässä oli enemmän kysymyksiä kuin vastauksia.

Selitin hänelle, että olen Jeesuksen seuraaja, ja hänen läsnäolonsa tuo rauhan mukanaan. Kun lopetin kertomukseni, miksi olen Jeesuksen seuraaja, hän yksinkertaisesti pyysi minua rukoilemaan, että hänkin voisi aloittaa uuden elämän Hänen seuraajanaan. Rukoilimme yhdessä lyhyen rukouksen. Hän kehotti minua jatkamaan unia ja käveli pois.

Ei kauankaan tämän jälkeen, kun hän tuli teinipoikansa kanssa, joka oli toisessa vaunussa. Hän esitteli minut ja sanoi, että poikakin tarvitsisi kuulla kertomukseni siitä, mitä merkitsee olla Jeesuksen seuraaja.

Mitä siinä voin muuta kuin aloittaa jälleen alusta? Poika kuunteli tarkkaavaisesti, kun puhuin. Ja kun sitten kysyin, haluaisiko hänkin tulla Jeesuksen seuraajaksi, vastaus oli kyllä. Siinä äitinsä vieressä, poika rukoili syntisen rukouksen.

Ja tässä tuli loppuun tarinani junasta Oulussa, missä romaniäiti ja poika löysivät Jeesuksen.

12.

Göteborg – Kafé Smyrna Muhamedin ilta

Olin lopettamassa puhettani arabimaista turvapaikkaa hakijoiden tapaamisessa, kun yksi vihainen nuori mies juoksi luokseni huutaen: ”Sinut pitää tappaa, koska olet vääräuskoinen!” Onneksi kaksi miestä viereltäni ehti taklata uhkaajan maahan, missä hän jatkoi huutamistaan.

Pyysin miehiä irrottamaan hänet ja samalla sanoin, jos sinulla on asiaa, niin tarjoan sinulle kahvit ja saat puhua suusi tyhjäksi. Kuuntelen mielelläni mitä sinulla on sanottavaa. Mies rauhoittui ja ihmetteli tarjoustani.

Mentiin viereiseen kahvilaan, tilasin meille kahvit ja sanoin, nyt on sinun vuorosi puhua.

Mies alkoi taas kovaäänisesti kertoa, miksi minun uskoni on väärä ja kuinka monet muut illan tapahtumassa olleista, ovat väärässä, koska ovat jättäneet islamin uskon.

Tätä jatkui pitkään. Huomasin kyllä, että mies on viisas ja osaa perustella riitansa huolellisesti. Kuitenkin hänessä oli jotain samanlaisuutta hukkuvan ihmisen kanssa. Silmistä näkyi epävarmuus, vaikka suusta tuli kovia sanoja.

Kysyin välillä, joko hän on puhunut suunsa tyhjäksi. Hän sanoi, ettei ei ole. Pyysin häntä jatkamaan.

Loppuihan hänen kiistelynsä vihdoin ja viimein. Kysyin lupaa puhua vuorostani. Sen saatuani sanoin: ”Olet mahdollisesti epäkohteliaain henkilö, jonka olen koskaan tavannut.” Mies haukkoi henkeä ja kysyi, miksi sanot noin. Sanoin että istuttu jo yli tunti tässä kahvilla, ja vielääkään et ole kysynyt kuinka perheeni voi tai sanonut nimeäsi.

Mies sanoi heti: ” Kuinka sinun perheesi voi, minun nimeni on Muhammed.” Vastasin, että voin hyvin ja vaimoni ja kolme lastani voivat hyvin. Kiitos kun kysyit, minun nimeni on Ari.

Muhammed, sinä olet erikoisen viisas mies. Olet tehnyt hyvin perusteltuja syytöksiä, joista selvästi näkyy, että olet aito totuuden etsijä. Et ole kuitenkaan niin varma omasta uskostasi, kuin mitä yrität kovalla äänelläsi vakuuttaa. Tänä iltana sinun polkusi kohti Jeesusta on alkanut.

Muhammed sai taas uuden raivokohtauksen ja kysyi silmät suurena, kuinka sinä voit sanoa tuollaista!

Vastasin hiljaisella äänellä: ” Koska olet uhannut ja huutanut minulle kohta toista tuntia, olen silti istunut rauhallisena ja kuunnellut sinua kärsivällisesti, ja koska tunnen vain rakkautta sinua kohtaan, mikä tarkoittaa, että Jumala on

keskellämme. Ilman häntä olisin voinut vaikka lyödä sinua, koska loukkasit uskoani, mutta teen juuri päinvastoin seuraten Jeesuksen opetusta, anna anteeksi ja rakasta vihollistasi.”

Muhammed oli ihmeissään. ”Sinua on vaikea ymmärtää. En tiedä kuinka voisın tuohon vastata.”

Kaksi tuntia oli mennyt keskustellen, kahvila oli menossa kiinni. Ennen lähtöä kysyin häneltä. ”Jos tulen vuoden päästä tapaamaan sinua tähän kahvilaan, oletko silloin jo Jeesuksen seuraaja vai et?” Ensimmäisen kerran, sinä iltana, Muhammed hymyili ja sanoi, en tiedä. Sanoimme hyvästit ja lyötiin kättä päälle.

Vuosi myöhemmin olin taas Göteborgissa. Soitin Muhammedille ja sanoin että tavataanko kahvilassa. Hän sanoi, että tulen heti. Noin 10 minuuttia myöhemmin hengästynyt nuori mies ilmestyi pöytäni viereen. Iloisena nousin ylös ja halasin häntä. Muhammed ystäväni, on niin mukava nähdä sinua jälleen!

Hän työnsi minut kauemmas ja sanoi. ”Älä kutsu minua sillä nimellä, sillä nimeni on nyt Matias, sama kuin Jeesuksen opetuslapsella. Lähdin seuraamaan Jeesusta kuusi kuukautta sitten ja olen käynyt kasteella.

Se on myös videoitu YouTube kanavalle koska haluan että perheeni ja kaikki ystäväni näkevät kotimaassani, että en ole enää muslimi.”

Siinä Smyrnan kahvilassa, Göteborgin kaupungissa, levollinen ja iloinen katse kasvoillaan, Matias kertoi uudesta elämästään Jeesuksen seuraajana.

Viimeinen luku
Tärkein luku minkä voit koskaan lukea.

Jos olet lukenut tähän asti, olet nyt saapunut tämän kirjan yhteenvetoon.

Se voidaan esittää yhdessä lauseessa:

Jokaisen sisimmässä, kaikkialla maailmassa, kulttuuritaustasta riippumatta, on tyhjiö, jonka vain Jumala voi täyttää.

Hän on asettanut sen jokaiseen meistä, ja rakkaudellisesti odottaa ja ohjaa elämäämme, että voisimme hyväksyä hänen kalliin lahjansa meille kaikille: Hänen ainoan Poikansa Jeesuksen Kristuksen.

Jos sinun sielusi on liikuttunut edes yhden kerran tätä kirjaa lukiessasi, ehkäpä se onkin Jumalan puhetta sinulle ja kysymys iankaikkisesta elämästä: ”Mitä sinä teet minun Pojalleni Jeesukselle? Hyväksytkö hänet vai hylkäätkö?” Nämä ovat ne kaksi mahdollisuutta.

”Tietämättömyys on autuasta,” sanoi mies, jonka kanssa kerran ajoimme lännestä itään halki Kanadan.

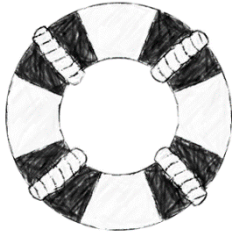
Hän oli kuullut evankeliumin sanoman ensimmäisen kerran sillä tavalla, että sen voi joko hyväksyä tai hyljätä. Onnettomuudeksi hän valitsi hylkäämisen.

Miksi on niin monia uskontoja?

Ehkä ihmettelit tämän kirjan kansikuvaa? Tässä on syy, miksi se on siinä.

Intialainen sadhu (Intian pyhä mies) piirsi kerran kuvan hiekkaan. Se oli iso pyörä, jossa oli monta puolaa, jotka johtivat keskiöön. Hän selitti näin: ”Keskiö on Jumala ja puolat ovat eri uskontoja ja uskoja. Kuten voit nähdä, kaikki puolat johtavat keskiöön. Kaikki tiet lopulta johtavat Jumalaan.”

Kuulostaa kovin vakuuttavalta ja poliittisesti oikealta. Sadhun hämmästykseksi kerroin hänelle, että olin samaa mieltä. Kyllä, kaikki tiet johtavat Jumalan luokse lopulta, ja *sitten* tulee tuomio! Jokainen tulee seisomaan hänen tuomioistuimensa edessä, ja silloin kysytään yksinkertainen kysymys. ”Hyväksytkö minun Poikani Jeesuksen?” Mitä menettäisit silloin?

Pelastusrenkas

Haluan heittää sinulle pelastusköyden ja pelastusrenkaan sen päässä. Kun ihminen on hukumassa, hän tarttuu kiinni pelastusrenkaaseen, uskoipa mitä tahansa. Ei hän siinä kysele, että onko tämä juuri se oikea pelastusrenkas, johon hänen tulisi tarttua, hän vain tarttuu kiinni pelastaakseen henkensä.

Niinpä, haluan antaa sinulle seuraavia ”pelastusrenkaita” sitä päivää varten, jolloin et enää kysele, mikä rengas sinulle on heitetty.

Kun elämää on kolme minuuttia jäljellä

Rakas Jumala, tiedän, että olen syntinen, enkä voi tehdä mitään pelastaakseni itseni.

Tunnustan täydellisen avuttomuuteni antaa omia syntejäni anteeksi ja niin avatakseni tien taivaaseen.

Tällä hetkellä luotan vain Kristukseen, Häneen, joka kantoi syntini kuollessaan ristillä.

Uskon, että Hän teki kaiken, että aina voin seisoa sinun pyhässä läheisyydessäsi.

Kiitän Sinua, että Kristus nousi kuolleista, se takaa myös minun ylösnousemiseni.

Parhaani mukaan panen nyt luottamukseni Häneen.

Olen kiitollinen siitä, että Hän on luvannut ottaa minut vastaan huolimatta monista synneistäni ja heikkouksistani.

Isä, otan kiinni Sinun sanastasi.

Minä kiitän Sinua, että voin nyt kohdata kuoleman, kun sinä olet minun Pelastajani.

Kiitos, että lupaat kulkea kanssani syvienkin laaksojen kautta.

Kiitos, että kuulit tämän rukouksen.

Jeesuksen nimessä. Amen.

Yksi minuutti jäljellä

Jeesus, pelasta minut, olen syntinen. Anna anteeksi kaikki syntini!

Enää yksi sekunti elämää

Jos muistat, niin kirjani ensimmäisessä luvussa kerroin kuinka lentäjien viimeinen sana ennen varmaa kuolemaa oli kirosana. Tarjoan nyt sinulle paremman vaihtoehdon.

Huuda: Jeesus!

Sillä "jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu.

Roomalaiskirje 10:13

Antakoon Jumala sinulle oikean mielen ja mahdollisuuden hyväksyä Jeesus Pelastajasi.

Kiitos sinulle, että olet ollut mukana matkoillani näin pitkälle. Minulla on muitakin tarinoita matkojeni varrelta, ehkäpä kirjoitan toisen kirjan niistä kokemuksista.

Epilogi

Näen hänet unissani

Jälleen viime yönä näin unta hänestä. Sen saman unen, missä meidän Taiwanissa syntynyt tyttäreemme juoksee luokseni nauraen leikkipuistossa; halua minua tiukasti ja kikattaen hautaa kasvonsa kaulaani vasten. Herään jälleen siihen samaan uneen, joka siirtää minut takaisin aikaan, jolloin asuimme Taiwanissa. Uneen, joka jättää minut surullisena pohtimaan sitä, miksi hänestä ei tullut perheemme jäsentä.

Kun aloitimme elämää Taiwanissa, kaksi pikkutyttöämme oli päivisin hoivissani ja iltaisin opetin ilmailukoulussa nuoria naisia.

Olimme kuulleet, että joskus ulkomaalaisten portaille on ilmestynyt aamulla kopassa vauva muutaman vaipan ja maitopullon kanssa. Mukana on myös viesti: "Tyttöleni käy paremmin, jos hän saa kasvaa teidän maassanne. Hoitakaa häntä, hän on nyt tyttärenne."

Meille kerrottiin, että jos löydätte vauvan portailtanne, voitte adoptoida hänet.

Usein haaveilimme, miltä mahtaisi tuntua löytää tällainen aarre portaittamme. Vielä useammin, herätessäni aamulla, avasin oven odottaen hartaasti näkeväni portailla meidän uuden tyttövauvamme.

Kotimme oli vilkkaan tien varressa, joten olisi ollut hyvin helppoa jonkun tulla aamuhämärissä kenenkään näkemättä, saattamatta itseään häpeälliseen jopa kiusalliseen asemaan.

Englannin luokassani oli nuoria naisia, jotka mielellään vierailivat kodissamme. Hyvin pian heistä tuli enemmän kuin oppilaitani, heistä tuli ystäviämme. Oppitunnin alussa yritin kysellä varovasti, jos joku sattuisi tuntemaan raskaana olevan henkilön, joka harkitsi aborttia.

Kuinka se olisi meille kunnia voida adoptoida tämä vauva. Ajattelin, että olisi vain ajan kysymys, kun kuulisimme vauvan itkua oven takana.

Kuulin muiden ulkomaalaisten tarinoita, kuinka he olivat löytäneet itkevän lapsen ja kuinka iloissaan he olivat tästä yllättävästä tapahtumasta. Sinkkunainen pystyi adoptoimaan tytön, koska äitiä ei kyetty löytämään. Näin heitä usein leikkikentällä ja uneksin meidän tytöstämme, jonka täytyi olla tulemassa perheeseemme.

Kun sitten meille tuli aika lähteä Taiwanista, ihme ei ollut tapahtunut. Tyttöemme näyttäytyy ainiaan vain minun unissani. Jostain merkillisestä syystä kaipaen häntä ja jään ihmettelemään, mitä hänelle oikein tapahtui? Hän tulee olemaan ikuisesti leikki-ikäinen unissani, koskaan kasvamatta aikuiseksi; aina juoksemassa leikkikentällä luokseni nauraen, halaten lujasti ja kikattaen painaessaan kasvonsa kaulaani vasten.

Siihen sitten herään.

Jostain syystä ajattelen, että hän odottaa meitä taivaassa.

Tositarinoita elämäni varrelta

Ari J. Rocklin

Alkuperäinen

Xross Cultures – true short stories of lives changed
across cultures

ISBN 978-0-9866859-3-4

Suomennos Leevi Myyrä, Terttu Karhinen
& Airi Tomminen

Suomi sekä Englanti Digi versiot ilmaiseksi
www.arirocklin.com/books

Cover design by:
Every Good Work
everygoodwork.fi